

skaffet et meget godt, upaaklageligt og meget brugeligt Maskineri og mange Kulisser. Men naar man, skjøndt det staar i selve Theaterbestyrelsens Haand at lempe den Scene, man vil have, saaledes, at disse Ting kunne bruges, udsætter Loven paa den Maade, at der af Alt det, der findes i en Bygning, som man har opført for en 10—12 Aar siden fra Nytt af, ikke er Nogetsomhelst, der kan overføres og bruges, og det Hele er at betragte som gammelt Stramleri, er det saa en Maade, hvorpaa man gaar økonomisk frem med Statens Midler? Jeg paaistaar, at det er det stik Modsatte. Jeg vil tillige her bemærke med Hensyn til Tilskudet, at i Theaterkommissionens Indstillinger og i den Lov, som var fremlagt af det høitærede Ministerium, stod der en Bestemmelse, der sigtede til at tilkjøbe sig en Servitnt paa en af Statens Eiendomme. I Regjeringens egen Lov stod der nemlig udtalt, at man vilde nøies med et Tilskud af 100,000 Rb. fra Statskassen, men man vilde saa ad anden Vej, som aldeles ikke var oplyst, søge at faae skaffet tilveie 400,000 Rb., som man da vilde skulde knyttes til den Betingelse, at Theatret blev opretholdt som Statsinstitut. Alle, der ere inde i, hvad der kan ligge i disse Ord, ville jo forstaa, at man vilde søge at faae Private og Kommunen og Andre til at skyde Penge til dette, og saa have disse Penge staaende saaledes, at man jagde: her er ikke Tale om, at Theatret just skal opretholdes paa den og den Maade, thi ellers drage vi vore Penge tilbage. Det var Meningen; det var det Forslag, der fremkom fra Regjeringens egen Side. Midlet til at forebygge Følgerne af et saadant Forslag var, at man udtrykkelig sagde, at den ny opførte Bygning med Grund udelukkende blev Statens Eiendom, og der er Ingen, der saa bagester kan komme med Fordringer; og tillige stod der, som jeg oplæste i den første Paragraf, at Kommunen skulde tilskyde de 250,000 Rb. uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse. Man vilde altsaa have og har gjennem denne Lov sikret sig fuldstændig Frihed. Jeg maa gjentage, hvad jeg fremsførte ved Finantslovens Behandling, at det Tilskud, som vi dengang krævede af Kjøbenhavns Kommune, var ganske simpelt Opgjørelsen af, hvad man allerede havde givet ud i rede Penge fra Statskassen til at ombygge det forrige Theater, og som kunde fuldføres tilfredsstillende med en ny og større Scene efter samme Forhold for omtrent 200,000 Rb. mere. Man overlod altsaa ganske til Kjøbenhavns Kommunes eget Skjøn, om den vilde yde, hvad Statskassen havde givet nogle faa Aar iforveien til Indretning og Ombygning af Theatret, eller den vilde foretrække at lade det blive staaende og blive fuldført efter den Plan, som man kunde. Regjeringen derimod forelægger et Forslag, hvori den stryger disse 250,000 Rb., som den har udgivet til en Bygning, og la-

der, som om vi aldeles ikke vare til, men foreslaar 500,000 Rb. til Opførelse af en ny Bygning. Saaledes var Regjeringens Forslag. Kan det indgyde Tillid til den Maade, hvorpaa man søger at rygte de Øverv, som staa i Forbindelse med en saadan Styrelsesgren? — Nu kommer den Paragraf, til hvilken § 1 henviser, og hvor atter dette Ord, som Statsrevisionen lægger Vægt paa, og som vi maa lægge megen Vægt paa, staar. Paragrafen lyder saaledes: „Den nye Theaterbygning med alle til Theatrets eget Brug og til dets Tilskuers Befvemmelighed fornødne Indretninger og Kun bør ikke optage et større Plademaal end omtrent 12,000 Kvadratalen, og dens Opførelse, Indretning, Udførelse og Udfnykning — det beder jeg Dem om at lægge Mærke til — „maa, alle Omkostninger iberegne (jfr. § 3), ikke overstige den i § 1 anviste Sum med Tillæg af, hvad den gamle Bygnings Materialier og Inventarier indbringe.“ Der er altsaa kun Tale om de 470,000 Rb. med Tillæg af, hvad der ved Salget af den gamle Bygning — som imidlertid ikke var gammel, men kun 10—12 Aar — kunde indvindes. Det forekommer mig nu ogsaa, at, hvad der kom ind for denne Bygning, er en altsor ringe Sum. Der kunde ved en Klog og fornuftig Bestyrelse for enhver Privatmaad være indkommet meget Mere for den, end Regjeringen har søgt at faae for en saadan Bygning, som den selv har opført for 250,000 Rb. Der skal ikke tales om 25,000 eller 30,000 osv., men her kunde have været Spørgsmaal om ganske andre Summer. Der var ikke her talt et Ord om, at Renterne af de Kapitaler, som vare opstillede i de 5-aarige Rater, skulde tages med i Overlaget, thi de skulde være brugte til de uforsudte Udgifter, hvilket forøvrigt blev omtalt i, hvad der gik forud for Lovens Vedtagelse. — Nu komme vi til et andet Punkt, hvor man, som sagt, kan se, hvorledes man behager at regjere fra det høitærede Kirke- og Undervisningsministeriums Side. Loven siger: „Tilskuerpladsen, foruden de Kongehuset og Hoffet forbeholdte Loger, skal kunne rumme 1,700 Personer, iberegnet Pladser for Staaende“. Den høitærede Theaterkommission og Ministeriet havde foreslaaet 1,550 Pladser, og man skal ikke let kunne forestille sig, hvorledes man maatte kæmpe med Bedkommendes afvisende Hensyn for at naae til de 1,700. Men hvis nu Kirke- og Undervisningsministeriet havde faaet sin Villie overensstemmende med sine Sagtyndiges Udtalelser, hvorledes havde man da staaet med Hensyn til aarlige Indtægter? Nu viser det sig, at man kan høre udmærket, og det uagtet man har faaet de 1,700 Pladser, hvad der for en stigende Hovedstadsbefolkning var af saa stor Vigtighed, men som man maatte tilvinge sig lige over for den høie Bestyrelse. — I § 3 hedder det: „Saasnart der imellem